

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 15.

Anden Sæssion.

14de Møde.

Tirsdagen den 29de October.

(Fortsat).

Orsted (fortsat): Jeg indseer heller ikke, at det er overeensstemmende med Grundloven, thi den vil kun, at En kan tvinges til at afstaae Eiendom, naar Almeenvellet fordrer det, og jeg troer, at denne Almeenvellets Fordring ingenlunde er stærkt nok begrundet; jeg finder tværtimod, at den Ulempe, som der kan være ved, at der nu ere adskillige Eiendomme, hvor en Anden, ifølge lovlige Contracter og Forbehold har Jagtret, er lidet mod den, at man ikke kan stole paa de Erhvervsejer, Loven saa bestemt har hjemlet; derfor har Grundloven ogsaa kun hjemlet Eiendommens Afhændelse mod Eierenes Villie mod at han skal have fuldständig Erstatning, men her er det klart, at der ikke er fuldständig Erstatning mulig. Det er navnlig ogsaa af det samme Aarsag dissentierende Medlem fremhævet udtrykkeligt, at der ikke er nogen Maalestok, hvor efter en saadan Erstatning skal bestemmes, og følgelig kan den Betingelse, hvorefter Afstaaelse af Eiendommen kunde fordres af en Eier, her ikke finde Sted. Det Aarsag Medlem, som jeg nylig nævnte, har vel sagt, at Jagtretten ikke er at betragte som Eiendomsret, men det maa være efter et særligt Begreb om Eiendomsret. Der som man ei vil forstaae Andet ved Eiendom end den materielle Gjenstand, man har under Hænder, er Jagtretten ikke nogen Eiendom, den er ikke nogen legemlig Gjenstand, man har i Hænderne, men en Rettighed til at udøve visse Handlinger; men vil man nøiere undersøge Begrebet om Eiendomsretten, bestaaer egentlig af Eiendomsret i at kunne med større eller mindre Naadighed behandle visse Gjenstande overeensstemmende med sin Villie. Der som

man skulde under Eiendom blot forstaae den materielle Gjenstand, man har under Hænder, da skulde Ens udestaaende Fordringer eller Tilgodehavende ikke henregnes til Eiendom; naar En f. Ex. havde pantsat Alt, hvad han eier eller eiendes vorder eller testeret over alt hvad han eier, da skulde disse Gjenstande derfra udelukkes. Forresten mener jeg, at de Bemærkninger, som det dissentierende Medlem har gjort om den Naade, hvorpaa Afsløsningen efter Fleerhedens Forslag skulde skee, ere vel grundede, men det vil kun bestyrke mig i den Mening, at her ikke var tilstrækkelig Grund til at gjøre Indgrib i Eiendomsretten, som allerede skeer derved, at man nøder den Mand, der har forbeholdt sig Jagtretten, til at afstaae den mod sin Villie. Naar man har påberaabt sig, at ogsaa Brugeren er Eier af de Produkter, der fremkomme paa Jorden, han er i lovlig Besiddelse af, og derfor hans Rettighed maa fredes, er det klart, at Brugeren har ingen større Rettighed til at disponere derover end den, der har overdraget ham det, naar der ikke er overdraget ham Jagtret, men der kun er overdraget ham Brugsret, som har Andet til Gjenstand, og ved Udelukkelse af Jagtret, er Jagtretten ikke hans. Jeg maa bemærke, at man i et Land, hvor Jagtretten er mere udstrakt end hos os, ikke har tilstaaet Brugeren Jagtret; det er Tilfældet i Norge, der er største Delen af Jagtretten fri for Alle, men den Jagtret, der er forbeholdt Eieren over Hjorte og Daadyr, og som ved en senere Anordning af 1845 er udstrakt til Garer, tilkommer ikke Brugeren, skjøndt den ny Anordning har givet ham den med visse Indskrænkninger, men ikke i samme Udstrækning som Eieren. Den norske Leilending har i Almindelighed ingen Jagtret. Naar jeg saaledes ikke kan være enig om Jagtrettens Afsløsning